

TED DEKKER

DE CIRKEL / BOEK EEN

ZWART

DE GEBOORTE VAN HET KWAAD

THRILLER

uitgeverij

Zwitserland

Hij heette Carlos Missirian. Een van zijn vele namen.

Geboren op Cyprus.

De man die aan het andere eind van de lange eettafel zat en langzaam zijn mes in een dikke rode biefstuk zette, heette Valborg Svensson. Een van zijn vele, vele namen.

Geboren in de hel.

Ze aten in een bijna volmaakte stilte, een meter of tien bij elkaar vandaan in een duistere zaal, uitgehouwen in graniet, diep in de Zwitserse Alpen. Zwarte ijzeren lampen aan de wanden wierpen een zwak, gelig licht door de ruimte. Geen bedienden, geen ander meubilair, geen muziek; niemand behalve Carlos Missirian en Valborg Svensson die tegenover elkaar aan tafel zaten.

Carlos sneed met een vlijmscherp mes zijn dikke plak rundvlees aan en keek toe hoe het vlees zich vaneen scheidde. *Als de scheiding van de Rode Zee*. Hij sneed nogmaals, zich ervan bewust dat het enige geluid in deze ruimte het geluid was van twee getande messen die door de vezels van het vlees heen in porselein sneden. Vreemde geluiden, als je wist waar je naar moest luisteren.

Carlos stopte een stukje in zijn mond en kauwde stevig. Hij keek niet op naar Svensson, hoewel de man hem ongetwijfeld zat aan te staren – naar zijn gezicht met het lange litteken op de rechterwang – met die dode zwarte ogen van hem. Carlos haalde diep adem en nam de tijd om te genieten van de koperachtige smaak van het vlees.

Er waren maar heel weinig mensen waar Carlos zenuwachtig van werd. De Israëli's hadden daarvoor gezorgd toen hij nog jong was. Hij werd gedreven door haat, niet door angst, een houding die hem als moordenaar wel van pas kwam. Maar Svensson kon met één blik zelfs een rotsblok van slag brengen. Om nu te zeggen dat dit beest Carlos angst aanjoeg, was misschien iets te sterk uitgedrukt, maar hij hield Carlos in elk geval wel alert. Niet dat Svensson nu een fysieke bedreiging voor hem vormde; dat deed niemand. In principe zou Carlos op

ditzelfde moment met een snelle beweging van zijn pols het vleesmes in een van de ogen van de man kunnen werpen. Maar waarom was hij dan zo op zijn hoede? Carlos wist het niet zeker.

De man was natuurlijk niet echt een beest uit de hel. Hij was een in Zwitserland geboren zakenman die de helft van de Zwitserse banken bezat en de helft van de farmaceutische bedrijven buiten de Verenigde Staten. Goed, hij had de helft van zijn leven hier onder de Zwitserse Alpen doorgebracht, rondwarend als een gekooid dier, maar hij was net zo menselijk als elke andere man die op twee benen rondliep. En, wat Carlos betrof, net zo kwetsbaar.

Carlos spoelde het vlees weg met een slokje droge Chardonnay en liet voor de eerste keer tijdens de maaltijd zijn blik op Svensson rusten. De man negeerde hem, zoals hij vrijwel altijd deed. Hij had een zeer pokdalig gezicht en zijn neus leek te groot voor zijn hoofd. Niet dik, maar juist smal en scherp. Zijn haar was zwart, net als zijn ogen. Geverfd.

Halverwege zijn vlees stopte Svensson met snijden, maar hij keek niet op. Het werd nog stiller in de ruimte. Als standbeelden bleven ze beiden doodstil zitten. Carlos keek naar hem, niet van plan zijn sturende blik af te wenden. De enige verzachtende omstandigheid in deze ongebruikelijke relatie was het feit dat Svensson op zijn beurt ook Carlos respecteerde.

Svensson legde plotseling zijn mes en vork neer, depte zijn snor en zijn lippen met een servet, stond op en liep naar de deur. Hij bewoog zich langzaam, als een Zuid-Amerikaanse luiaard, waarbij hij zijn rechterbeen ontzag. Hij sleepte ermee. Hij had nooit een verklaring voor dat been gegeven. Svensson verliet de ruimte zonder ook maar een blik in Carlos' richting te werpen.

Carlos bleef in stilte een volle minuut wachten, in de wetenschap dat Svensson zolang nodig had om de gang door te lopen. Uiteindelijk stond hij op en volgde, via de lange gang die naar de bibliotheek leidde, waar hij vermoedde dat Svensson zich had teruggetrokken.

Hij had de Zwitser drie jaar geleden ontmoet toen hij samenwerkte met enkele ondergrondse Russische groeperingen die vastbesloten waren de militaire kracht van de wereldmachten door middel van een dreiging met biologische wapens gelijk te trekken. Het was een oude doctrine: Wat maakte het uit dat de Verenigde Staten tweehonderd-

duizend nucleaire wapens op de rest van de wereld gericht hield als hun vijanden de juiste biologische wapens tot hun beschikking hadden? Er was voor een stad bijna geen verdediging mogelijk tegen een zeer besmettelijk, door de lucht verspreid virus.

Eén wapen om de hele wereld op de knieën te dwingen.

Carlos wachtte even bij de deur naar de bibliotheek en duwde hem toen open. Svensson stond bij de glazen wand die uitzicht bood op het witte laboratorium op de verdieping beneden hem. Hij had een sigaar opgestoken en werd omgeven door een mist van rook.

Carlos liep langs een muur die vrijwel geheel aan het oog werd onttrokken door ettelijke in leder gebonden boeken, schonk uit een karaf een whisky voor zichzelf in en ging op een hoge kruk zitten. De dreiging van biologische wapens kon gemakkelijk wedijveren met de dreiging van nucleaire wapens. Ze konden gemakkelijker in gebruik zijn en veel vernietigender. *Konden*. In hun traditionele minachting voor welk verdrag dan ook had de Sovjet-Unie duizenden wetenschappers in dienst genomen om biologische wapens te ontwikkelen, zelfs na het tekenen van het verdrag tegen biologische en chemische wapens in 1972. En natuurlijk allemaal bedoeld voor defensieve doeleinden. Svensson en Carlos waren beiden zeer bekend met de successen en de mislukkingen van de voormalige Sovjetonderzoeken. De zogenaamde 'supervirussen' die ze uiteindelijk hadden ontwikkeld, bleken niet super genoeg te zijn. Ze kwamen zelfs niet eens in de buurt van dat predikaat. Ze werkten veel te rommelig, te onvoorspelbaar en waren te gemakkelijk te neutraliseren.

Svenssons doel was duidelijk: een uitermate dodelijk, stabiel, via de lucht te verspreiden virus ontwikkelen met een incubatietijd van zo'n drie tot zes weken, dat onmiddellijk reageerde op een antiviral dat alleen hij bezat. Het was niet de bedoeling om hele volkeren om zeep te helpen. Wat hij wilde, was binnen enkele weken hele regio's infecteren en dan de beschikking hebben over de enige behandeling tegen het virus.

Dat was de manier waarop Svensson een onvoorstelbare macht naar zich toe wilde trekken, zonder ook maar één soldaat te hoeven inzetten. En dat was ook de manier waarop Carlos Missirian de wereld wilde verlossen van Israël, zonder ook maar één schot te hoeven afvuren. Er natuurlijk van uitgaand dat een dergelijk virus zou kunnen worden ontwikkeld en in de hand te houden was.

Maar goed, elke wetenschapper wist dat het slechts een kwestie van tijd was.

Svensson staaarde naar het laboratorium beneden. De Zwitser had een scheiding in het midden, zodat zijn zwarte lokken langs beide zijden van zijn hoofd hingen. In zijn zwarte jasje zag hij eruit als een vleermuis. Hij was een man die getrouwd was met een duistere godsdienstige code, die vereiste dat hij lange tochten maakte door zeer duistere nachten. Carlos was er zeker van dat zijn god zich hulde in een zwarte cape en zich voedde met ellende. En soms trok hij zijn eigen loyaliteit aan Svensson in twijfel. De man werd gedreven door een onlesbare dorst naar macht. En de mannen voor wie hij werkte zelfs nog meer. Dit was hun voedsel. Hun drug. Carlos hoefde de diepten van hun krankzinnigheid niet te begrijpen; hij wist alleen dat zij het soort mensen waren die kregen wat ze hebben wilden en daardoor zou hijzelf krijgen wat hij hebben wilde: het herstel van de islam.

Hij nipte van zijn whisky. *Je zou toch denken dat een van die duizenden wetenschappers die in deze sector werken, na al die jaren over iets bruikbaar zou moeten zijn gestruikeld.* Ze hadden meer dan driehonderd betaalde informanten in elke groot farmaceutisch bedrijf. Carlos had met zevenenvijftig wetenschappers uit het voormalige biologische wapenprogramma van de Sovjets gesproken en had behoorlijk aangedrongen. Maar het had niets opgeleverd. In elk geval niet iets waar naar ze op zoek waren.

De telefoon die op een zwart sandelhouten bureau aan hun rechterkant stond, produceerde een schrille toon.

Geen van beide mannen maakte aanstalten om hem op te nemen. Hij stopte vanzelf.

‘We hebben je in Bangkok nodig,’ zei Svensson. Zijn stem klonk als het geroffel van een motor waarvan een van de cilinders vol zat met grind.

‘Bangkok.’

‘Ja, Bangkok. Raison Pharmaceutical.’

‘Het Raison Vaccin?’ vroeg Carlos. Met behulp van een informant in de laboratoria van de familie De Raison, hadden ze al een jaar lang de ontwikkeling van het bewuste vaccin gevolgd. Hij had altijd gevonden dat het nogal ironisch zou zijn, als het Franse bedrijf Raison

– ‘reden’ betekende de naam – ooit een virus zou produceren, dat de wereld op de knieën zou dwingen.

‘Ik was me er niet van bewust dat hun vaccin zo veelbelovend voor ons zou zijn,’ merkte hij op.

Svensson liep met zijn manke been uiterst traag naar zijn bureau, pakte een stuk wit papier en keek naar wat erop stond. ‘Je herinnert je zeker nog wel een rapport van drie maanden geleden over niet levensvatbare mutaties van het vaccin?’

‘Ons contact zei dat de mutaties binnen enkele minuten dood waren.’ Carlos was geen wetenschapper, maar hij wist natuurlijk meer dan de gemiddelde mens over biologische wapens.

‘Dat waren de conclusies van Monique de Raison. Maar nu hebben we een ander verslag binnengekregen. Onze man bij het CDC kreeg vandaag een nerveuze bezoeker die beweerde dat de mutaties van het Raison Vaccin onder bepaalde aanhoudend hoge temperaturen in leven bleven. Volgens de bezoeker was het resultaat een door de lucht verspreidbaar virus met een incubatietijd van drie weken. Het virus zou de hele wereld in drie weken kunnen besmetten.’

‘En hoe was die bezoeker aan zijn informatie gekomen?’

Svensson aarzelde met zijn antwoord.

‘Een droom,’ zei hij. ‘Een zeer ongebruikelijke droom. Een zeer, zeer overtuigende droom van een andere wereld, bevolkt door mensen die denken dat zijn herinneringen aan deze wereld alleen maar dromen zijn. En een wereld die wordt bevolkt door vleermuizen die kunnen praten.’

Nu was het Carlos’ beurt om te aarzelen.

‘Vleermuizen...’

‘We hebben zo onze redenen om er aandacht aan te schenken. Ik wil dat je naar Bangkok vliegt en een gesprek hebt met Monique de Raison. En als de situatie dat vereist, wil ik het vaccin zelf, op wat voor manier dan ook.’

‘Dus nu nemen we onze toevlucht ook al tot de mystiek?’

Svensson was goed geïnformeerd wat het CDC betrof, met vier man op de loonlijst, zover Carlos zich kon herinneren. Zelfs de meest onschuldig klinkende rapporten over besmettelijke ziekten vonden snel hun weg naar het hoofdkwartier in Atlanta. Svensson was natuurlijk geïnteresseerd in elk rapport over nieuwe infectiehaarden en de plannen hoe ermee om moest worden gegaan.

Maar een droom? Dit was heel ongewoon voor de stoïcijnse Zwitser met het duistere hart. Alleen dat feit maakte dit idee het overwegen waard.

Svensson wierp hem een donkere blik toe. ‘Zoals ik al zei, hebben we andere redenen om te geloven dat deze man dingen zou kunnen weten waar hij niets mee te maken heeft, ongeacht hoe hij aan die informatie is gekomen.’

‘Zoals?’

‘Daar hoeft jij je niet druk om te maken. Het is voldoende dat ik je vertel dat Thomas Hunter nooit had kunnen weten dat het Raison Vaccin vatbaar was voor oncontroleerbare mutaties.’ Carlos fronste zijn voorhoofd. ‘Toeval.’

‘Die gok durf ik niet te nemen. Het lot van de wereld ligt in de handen van één ongrijpbaar virus en de behandeling ervan. En misschien hebben we zojuist dat virus gevonden.’

‘Ik ben er niet zeker van of Monique de Raison wel zin heeft in een... gesprek.’

‘Dan dwing je haar.’

‘En hoe zit het met Hunter?’

‘Zorg dat je erachter komt wat Thomas Hunter allemaal weet en daarna dood je hem.’

Het begon allemaal een dag eerder met een enkele stille kogel uit het niets.

Thomas Hunter liep door dezelfde slecht verlichte steeg die hij altijd nam op weg naar huis, nadat hij de kleine Java Hut op de hoek van Colfax en Ninth op slot had gedraaid. De constante achtergrondruis van het verkeer werd een fractie van een seconde overstemd door een harde tik. Rode baksteen kruimelde uit een bijna drie centimeter groot gat in de muur, amper een halve meter bij zijn gezicht vandaan. Hij stond abrupt stil.

Tsak!

Deze keer zag hij de kogel in de muur verdwijnen. Deze keer voelde hij een steek in zijn wang toen kleine stukjes steen uit de muur hem raakten. Deze keer weigerde elke spier in zijn lichaam dienst.

Iemand had net op hem geschoten!

Was op hem aan het schieten.

Tom hurkte snel neer en hief instinctief beschermend zijn armen boven zijn hoofd. Hij leek zijn blik niet te kunnen losrukken van die twee gaten in de muur vlak voor hem. Dit moest een vergissing zijn. Hersenspinsels van zijn te grote fantasie. Zijn aspiraties om actieromans te schrijven, hadden uiteindelijk de grens tussen zijn fantasie en de realiteit overschreden, met die twee lege oogkassen die hem vanuit de rode baksteen aanstaarden.

‘Thomas Hunter!’

Dat was niet zijn fantasie, toch? Nee, dat was zijn naam die door het steegje echode. Een derde kogel raakte de stenen muur.

Hij rende naar links, nog steeds gebukt. Een grote stap, de rechter schouder laten zakken, rollen. Weer werd de lucht boven zijn hoofd gespleten. Deze kogel raakte met een metalige tik een stalen ladder en ketste door de steeg heen.

Tom sprong weer overeind en rende op volle snelheid het geluid achterna, zowel door zijn instincten als door doodsangst gedreven.

Dit had hij vaker meegemaakt, in de achterafsteegjes van Manilla. Hij was toen nog een tiener en in plaats van met vuurwapens waren de Filippijnse bendes bewapend geweest met messen en machetes. Maar nu hij voortrende door het steegje achter Ninth en Colfax, merkte Tom maar weinig verschil.

‘Je bent zo goed als dood!’ schreeuwde een stem.

Nu wist hij wie het waren. Ze kwamen uit New York.

Deze steeg leidde naar een volgende, een meter of dertig voor hem, aan zijn linkerhand. Slechts een schaduw in het halfduister, maar hij kende de weg.

Nog twee kogels floten voorbij, waarvan één zo dichtbij dat hij de luchtverplaatsing ervan tegen zijn linkeroor voelde. Rennende voetstappen op het beton achter hem. Twee, misschien drie paar.

Tom dook de schaduw in.

‘Snij hem achter de pas af. Radio.’

Tom sprintte verder de steeg in en zijn gedachten tolden.

Radio?

Het probleem met adrenaline, fluisterde Makatsu's ijle stem, is dat het je hoofd verzwakt. Zijn karateleraar zou tegen de zijkant van zijn hoofd tikken en erbij knipogen. Je hebt genoeg spieren om te vechten, maar geen spier om na te denken.

Als ze radiozenders hadden en de steeg voor hem konden afsluiten, zou hij echt een probleem hebben.

Hij keek verwoed om zich heen naar een plaats waar hij zich kon verbergen. Halverwege was er een mogelijkheid om op het dak te komen. Een grote vuilcontainer die te ver weg stond. Diverse over de grond verspreide dozen aan zijn linkerkant. Geen echte schuilplaats. Hij zou iets moeten doen voor ze het steegje in zouden komen.

Paniek vloog hem naar de keel. *Adrenaline verdooft de rede; paniek doodt hem.* Makatsu weer. Tom was een keer helemaal in elkaar geslagen door een bende Filippino's die hadden gezworen elke Americano om zeep te helpen die hun terrein betrad. En ze hadden de straten rond de legerbasis tot hun terrein gebombardeerd. Zijn karateleraar had hem de huid vol gescholden, omdat hij ervan overtuigd was geweest dat hij goed genoeg was om die middag aan hun aanval te hebben kunnen ontsnappen. Zijn paniek had hem flink de das omgedaan. Zijn hersenen leken veranderd te zijn in een drilpudding en hij ver-

diende de kneuzingen en zijn dichtgeslagen ogen.

Deze keer ging het om kogels in plaats van voeten en knuppels, en aan kogels zou hij meer overhouden dan kneuzingen. De tijd raakte op.

Door een tekort aan ideeën en een overschot aan wanhoop dook Tom de goot in. Ruw beton schaafde zijn huid. Hij rolde snel naar links, knalde tegen de stenen muur op en bleef met zijn gezicht naar beneden in de diepe schaduwen liggen.

Voeten die de bocht omrenden en recht op hem af kwamen. Eén man. Hij had geen flauw idee hoe ze hem in Denver hadden gevonden, vier jaar na dato, maar als ze zich zoveel moeite hadden getroost om hem te vinden, zouden ze het niet zomaar opgeven.

De man rende lichtvoetig en was nauwelijks buiten adem. Toms neus lag begraven in de muffe hoek tussen de straat en de muur. Luidruchtige ademeuigen uit zijn opengesperde neusgaten persten zich langs zijn gezicht. Hij probeerde zijn ademhaling te onderdrukken, maar meteen begonnen zijn longen te branden.

De rennende voetstappen naderden, gingen hem voorbij.

Stopten.

Hij begon licht te beven en vocht tegen een volgende paniekaanval. Het was zes jaar geleden sinds zijn laatste gevecht. Hij maakte geen enkele kans tegen een man met een vuurwapen. Wanhopig probeerde hij met al zijn wilskracht de voeten aan te moedigen verder te lopen.
Lopen. Loop door!

Maar de voeten liepen niet door.

Ze schraaptten zacht over het asfalt.

Tom schreeuwde het bijna uit in zijn hopeloosheid. Hij moest iets doen, nu hij nog het voordeel van de verrassing had.

Hij wierp zichzelf naar rechts en rolde een keer om snelheid te krijgen. Toen nog een keer, waarbij hij eerst omhoog kwam op zijn knieën en toen op zijn voeten. Zijn aanvaller keek hem aan, zijn wapen opgeheven, bevroren in zijn laatste beweging.

Toms vaart deed hem bij de andere muur belanden. De loop van het wapen spuwde vuur en verlichtte heel even de donkere steeg. Een kogel beet in de lucht naast zijn hoofd. Maar nu namen zijn instincten het over van zijn paniek.

Welke schoenen heb ik aan?

Die vraag flitste door zijn hoofd toen hij op de stenen muur af sprong, zijn linkervoet naar voren. Een essentiële vraag.

Het antwoord kwam toen hij zijn voet tegen de muur zette. Rubberen zolen. Nog een stap tegen de muur en nog steeds grip genoeg. Hij gooide zijn hoofd achterover, boog zich zo ver mogelijk naar achteren, duwde zichzelf af tegen de muur en draaide halverwege de rotatie naar rechts. Het was eigenlijk een heel eenvoudige beweging, een omhaal in de lucht, maar hij had hem al jaren niet meer uitgevoerd en deze keer waren zijn ogen niet op een voetbal gericht die een van zijn Filipijnse vrienden in Manilla naar hem toe gooide.

Deze keer was het een vuurwapen.

De man wist een schot af te vuren, voor Toms linkervoet zijn hand raakte en het pistool kletterend door het steegje vloog. De kogel rukte aan zijn mouw.

Tom landde niet zachtjes op zijn voeten, zoals hij had gehoopt. Hij knalde met zijn handen tegen het harde beton, rolde een keer om en sprong naar de zevende verdedigingspositie tegenover een gespierde man met gemillimeterd zwart haar. Niet echt wat je een precies uitgevoerde manoeuvre zou kunnen noemen. Maar ook niet slecht voor iemand die al zes jaar niet had gevochten.

De ogen van de man sperden zich open van schrik. Zijn ervaring met vechtsporten ging waarschijnlijk niet verder dan *The Matrix*. Tom kreeg even de neiging een overwinningskreet te slaken, maar hij moest deze vent zien neer te leggen voor *hij* zijn mond open kon trekken.

De verbijstering van de man veranderde plotseling in een grauw en Tom zag het mes in zijn rechterhand. Goed, de man had dus blijkbaar meer ervaring in straatvechten dan hij in eerste instantie had gedacht.

Hij viel Tom aan.

De razernij die door Toms aderen vloeiende, was hem maar al te welkom. Hoe durfde die vent op hem te schieten! Hoe durfde hij overeind te blijven staan na zo'n fantastische trap!

Tom dook onder de eerste zwaai van het mes door. De palm van zijn hand kwam keihard omhoog onder de kin van de man. Er kraakte een bot.

Het was niet genoeg. De man woog zeker twee keer zo veel als hij, had twee keer zo veel spiermassa en was tien keer zo slecht.

Tom sprong omhoog en spinde om zijn as met een draaitrap, waar-

bij hij tegen beter weten in een aanvalskreet uitte. Zijn voet moest een snelheid van tegen de honderd kilometer per uur hebben toen hij de kaak van de man raakte.

Ze raakten allebei op precies hetzelfde moment het beton; Tom op zijn voeten en klaar voor de volgende treffer, en zijn aanvaller zwaar ademend op zijn rug met de dood in de ogen. Figuurlijk gesproken.

Het zilverkleurige pistool van de man lag vlakbij de muur. Tom deed een stap in de richting van het wapen, maar kapte die beweging weer af. Wat was hij van plan? Terugschieten? Die vent doden? Zichzelf nog meer in diskrediet brengen? Niet slim. Hij draaide zich om en rende terug in de richting van waaruit ze waren gekomen.

De eerste steeg was leeg. Hij dook erin, bewoog zich langs de muur verder, greep een stalen railing van een brandtrap en begon snel te klimmen. Het dak van het gebouw was plat en was aan de zuidkant tegen een groter gebouw aangebouwd. Hij hees zich op het volgende gebouw, rende gebukt weg en stopte bij een grote ventilatiekoker, bijna een heel blok verwijderd van de steeg waar hij de New Yorker tegen de vlakke had getrapt.

Hij liet zich op zijn knieën zakken, kroop weg in de schaduwen en probeerde meer te horen dan alleen het bonken van zijn eigen hart.

Het gesuis van miljoenen banden over het asfalt. Het ververwijderde gebulder van een straalvliegtuig. Het nauwelijks hoorbare geluid van loze kletspraat. Het spetteren van voedsel in een koekenpan, of van water dat uit een raam werd gegoooid. Waarschijnlijk het eerste, aangezien hij zich in Denver bevond en niet op de Filippijnen. Geen New Yorkse geluiden.

Hij leunde achterover en sloot zijn ogen, zodat hij weer op adem kon komen.

Belachelijk! Als puber vechten in Manilla was al op het randje, maar hier in de Verenigde Staten als volwassene van vijfentwintig? Het leek allemaal zo surreëel. Hij kon nauwelijks geloven dat hem dit was overkomen.

Sterker nog, het overkwam hem op dit moment. Hij moest nog steeds uit deze zooi zien weg te komen. Zouden ze weten waar hij woonde? Niemand was hem het dak op gevolgd.

Tom kroop naar de dakrand. Onder hem bevond zich weer een andere steeg, die aan beide zijden uitkwam op een drukke straat. Aan

de horizon recht voor hem zag hij de heldere skyline van Denver. Hij rook een vreemde geur. Iets als suikerspin, maar dan vermengd met brandend rubber.

Een déjà vu. Hij had dit al eerder meegemaakt, toch? Nee, natuurlijk niet. Lichten schitterden in de warme zomerlucht; rood, geel, blauw, als juwelen die vanuit de hemel naar beneden werden gestrooid. Hij wist zeker dat hij...

Plotseling knalde zijn hoofd naar rechts. Hij wierp zijn armen in de lucht, maar de wereld om hem heen draaide alle kanten op en hij wist dat hij zwaar in de problemen zat.

Hij was door iets geraakt. Iets dat aanvoelde als een moker. Iets als een kogel.

Hij voelde zichzelf voorover duiken, maar hij wist niet zeker of hij echt viel of dat hij zijn bewustzijn aan het verliezen was. Er was iets vreselijk mis met zijn hoofd.

Hij landde hard op zijn rug, in een kussen van duisternis die zijn gedachten volledig verzwolg.

De ogen van de man schoten open. Boven hem een inktzwarte duisternis. Geen lichten, geen sterren, geen gebouwen. Alleen zwart. En een kleine maan.

Hij knipperde met zijn ogen en probeerde zich te herinneren waar hij was. *Wie* hij was. Maar het enige wat hij zich kon herinneren, was dat hij zojuist een levendige droom had gehad.

Hij sloot zijn ogen en vocht om wakker te worden. Hij had gedroomd dat hij op de vlucht was voor mannen die hem kwaad wilden doen. Hij was als een spin tegen een muur op gevluht nadat hij een van hen knock-out had getrap. Toen had hij naar de lichtjes gestaard. Van die schitterende, heldere lichtjes. Nu was hij wakker. En hij wist nog steeds niet waar hij was.

Hij ging rechtop zitten, gedesoriënteerd. De schaduwen van de hoge, donkere bomen omgaven de rotsachtige open plek waar hij had liggen slapen. Zijn ogen begonnen te wennen aan het duister en hij zag verderop iets wat leek op een weide.

Hij krabbelde op en wachtte tot hij zijn evenwicht had hervonden. Zijn voeten staken in lederen mocassins en verder had hij een donkere broek aan en een bruin suède overhemd met twee zakken. Hij voelde instinctief aan zijn linkerslaap, waar een scherpe pijn klopte. Warm. Vochtig. Toen hij naar zijn vingers keek, zat er bloed aan.

In zijn droom was hij geraakt. Iets had zich in zijn hoofd geboord. Hij draaide zich om en zag een donkere vlek op de plaats waar hij blijkbaar met zijn hoofd de rotsachtige ondergrond had geraakt. Hij moest zijn gevallen en toen buiten bewustzijn zijn geraakt. Maar het enige dat hij zich kon herinneren, was de droom. Hij bevond zich niet in een stad. Nergens in de buurt waren een donker steegje of verkeer of vuurwapens te bekennen.

In plaats daarvan bevond hij zich hier, op een rotsachtige open plek, omringd door grote bomen. Maar waar? Misschien dat hij door de klap tegen zijn hoofd aan geheugenverlies leed.

Hoe heette hij ook alweer? *Thomas*. De man in zijn droom had hem Thomas Hunter genoemd. Tom Hunter.

Tom voelde nogmaals aan de bloedende bult op zijn hoofd. De oppervlakkige wond boven zijn oor had zijn haar doordrenkt met bloed. Hij was er bewusteloos door geraakt, maar dat was gelukkig alles.

De nacht was vrij licht. Hij kon de bomen eigenlijk gewoon goed onderscheiden van de achtergrond.

Hij liet zijn hand zakken en staarde naar een boom zonder het volledig te bevatten. Vierkante takken groeiden onder een vreemde hoek uit de stam voor ze een rechte hoek maakten en recht de lucht in wezen, als klauwen die naar de hemel graaiden. De gladde schors zag eruit alsof hij van metaal of koolstofvezel was gemaakt, in plaats van organisch materiaal.

Kende hij deze bomen? Waarom verwarden ze hem?

‘Het ziet er perfect uit.’

Tom schrok en draaide zich met een ruk om naar de mannenstem. ‘Huh?’

Een man met rood haar en met dezelfde kleding aan als hij, stond naar een aantal rotsblokken te kijken die zich een meter of drie voor hem bevonden. Kende hij deze man?

‘Het water ziet er schoon uit,’ zei de man.

Tom slikte. ‘Wat... wat is er gebeurd?’

Hij volgde de blik van de man en zag dat hij naar een kleine waterpoel stond te staren die zich in de uitholling van een rotsblok bevond, aan de rand van de open plek. Er was iets vreemds met het water, maar hij kon niet precies zeggen wat.

‘Ik denk dat we het maar gewoon moeten proberen,’ zei de man.

‘Waar zijn we?’ vroeg Tom.

‘Goede vraag.’ De man keek hem aan, hield zijn hoofd een beetje schuin en grijsde. ‘Herinner je je dat echt niet? Heb je een tik op je hoofd gehad, of zoiets?’

‘Ik vermoed van wel. Ik kan me echt helemaal niets meer herinneren.’

‘Hoe heet je?’

‘Tom. Denk ik.’

‘Nou, dan weet je in elk geval iets. Het enige dat we nu moeten doen, is een manier vinden om hier te verdwijnen.’

‘En hoe heet jij dan?’ vroeg Tom.

‘Meen je dat nou? Kun je je dat echt niet herinneren?’ De man staarde weer naar het water.

‘Nee.’

‘Bill,’ zei de man afwezig. Hij stak zijn hand uit en raakte het water aan. Toen bracht hij het naar zijn neus en rook. Zijn ogen sloten zich en hij genoot zichtbaar van de geur.

Tom keek de open plek rond en dwong zich iets te herinneren. Vreemd dat hij zich sommige dingen wel kon herinneren en andere weer niet. Hij wist dat die hoge zwarte dingen bomen werden genoemd, dat het materiaal dat om zijn lichaam hing, kleding heette, en dat de pomp in zijn borst een hart werd genoemd. Hij wist zelfs dat deze selectieve manier van herinneren vrij gebruikelijk was bij geheugenverlies. Maar hij kon zich niets uit het verleden herinneren, kon zich niet herinneren hoe hij hier terecht was gekomen, snapte ook niet waarom Bill zo geobsedeerd was door dat water. Hij wist zelfs niet eens wie Bill was.

‘Ik droomde dat ik achterna werd gezeten in een steegje,’ zei Tom. ‘Is dat hoe we hier terecht zijn gekomen?’

‘Was het maar zo eenvoudig. Ik droomde afgelopen nacht over Britney Spears. Had ze maar echt een obsessie voor me.’ Hij grijnsde.

Tom sloot zijn ogen, masseerde zijn slapen, ijsbeerde wat rond en keek toen weer naar Bill, wanhopig op zoek naar iets wat hij kon thuisbrengen. ‘Dus waar *zijn* we nu?’

‘Dit water ruikt absoluut verrukkelijk. We moeten dit drinken, Tom. Hoe lang is het al niet geleden dat we water hebben gedronken?’ Bill keek naar het vocht aan zijn vinger. Dat was nog iets wat Tom wel wist: dat ze niet van het water moesten drinken. Maar Bill leek het serieus te overwegen.

‘Ik denk niet dat...’

Ergens in het duister klonk gegrinnik. Tom keek naar de bomen.

‘Hoorde je dat?’

‘Gaan we nu ook al dingen *horen*?’ vroeg Bill.

‘Nee. Ja! Er werd daar gegrinnikt. Er is daar iets!’

‘Nee hoor. Dat zit gewoon tussen je oren.’

Bill doopte drie vingers in het water. Deze keer bracht hij zijn hand tot boven zijn mond en liet een druppel op zijn tong vallen.

Het effect was onmiddellijk merkbaar. Bill hapte naar adem en staarde met een blik van afgrijzen naar zijn natte vinger. Langzaam verscheen er een glimlach op zijn lippen. Hij propte zijn vingers in zijn mond en zoog er zo opgelucht en verrukt aan, dat Tom dacht dat hij ter plekke zijn verstand had verloren.

Plotseling liet Bill zich op zijn knieën vallen en drukte hij zijn gezicht in het poeltje. Hij dronk als een paard dat na een lange rit bij een trog is neergezet en het water naar binnen slurpt met grote, luidruchtige slokken.

Toen stond hij bevend op. Hij likte de laatste druppels van zijn lippen.

‘Bill?’

‘Wat?’

‘Waar ben je mee bezig?’

‘Ik drink water, idioot. Waar lijkt het anders op? Een achterwaartse salto? Ben je echt zo...’ Halverwege zijn zin hield hij zijn mond en keerde hij zich van Tom af. Zijn vingers kropen over het rotsblok heen naar het overgebleven water en hij proefde het nogmaals op een manier dat Tom dacht dat hij het stiekem probeerde te doen. Deze man, die zichzelf Bill noemde en die hij zou moeten kennen, was zijn zelfbeheersing helemaal kwijt.

‘Je moet dit water ook proberen, Tom. Je moet het echt proberen.’

En toen, zonder verder nog iets te zeggen, sprong Bill over het rotsblok heen, liep het donkere bos in en was weg.

‘Bill?’ Tom tuurde in het duister waarin Bill was verdwenen. Moest hij hem achterna gaan? Hij rende naar de bewuste plek toe en bleef bij het rotsblok staan.

‘Bill!’

Niets.

Tom deed drie grote passen naar achteren, nam een aanloop, leunde met zijn linkerhand op het rotsblok en sprong Bill achterna. Een kilte flitste door zijn arm. Hij keek naar beneden, midden in zijn sprong, en zag dat zijn wijsvinger in het water van het poeltje hing.

De wereld om hem heen vertraagde.

Iets als een elektrische stroom vloog door zijn arm omhoog, recht naar zijn ruggengraat toe. Zijn schedelbasis zoemde van een intens plezier, dat hem naar het water toe trok, en hem smeekte om zijn gezicht in het poeltje te begraven.

Toen landde zijn voet achter het rotsblok en een andere realiteit rukte zijn gedachten bij het water vandaan. Pijn. De intense, verscheurende pijn van een stuk vlijmscherp leisteen dat door zijn mocassin heen in zijn hiel sneed.

Tom snakte naar adem en viel languit op de grond achter het rotsblok. Op het moment dat zijn uitgestrekte hand contact maakte met de grond, schoot een snijdende pijn door zijn arm omhoog en wist hij dat hij een vreselijke vergissing had gemaakt. Golven van misselijkheid spoelden door zijn lichaam. Vlijmscherpe schilfers sneden door zijn vlees alsof het boter was. Hij herstelde zich en beefde toen hij de schilfers uit de diepe wonden in zijn onderarm trok.

Tom kreunde en vocht om bij bewustzijn te blijven. Speldenprikken van licht zwommen door zijn samengeknepen ogen. Hoog boven hem ruisten miljoenen bladeren in de nachtelijke bries. Het gegriinnik van duizenden...

Toms ogen schoten open. *Gegriinnik?* Zijn geest worstelde tussen een kloppende pijn en de diepe angst dat hij niet alleen was.

Aan een tak die zich nog geen anderhalve meter boven hem bevond, hing een groot, klonterig stuk vegetatie dat net zo lang was als zijn arm. Ernaast hing er nog een, als een tros zwarte druiven. Als hij niet gevallen was, zou hij zijn hoofd tegen een van die trossen hebben gestoten.

Het stuk vegetatie dat het dichtst bij hem in de buurt hing, bewoog plotseling.

Tom knipperde met zijn ogen. Twee vleugels ontvouwdend zich uit de vormeloze klont. Een driehoekig gezicht draaide zich naar hem toe, waardoor pupilloze ogen zichtbaar werden. Grote, rode, pupilloze ogen. Een dikke roze tong gleed tussen zwarte lippen tevoorschijn en proefde de lucht.

Tom voelde opeens de adrenaline door zijn aderen gieren. Met een ruk vlogen zijn ogen naar de andere klonten vegetatie. Zeker duizend zwarte wezens hingen aan de takken om hem heen, die hem aanstaarden met rode ogen die te groot waren voor hun hoekige gezichten.

De vleermuis die zich het dichtst bij hem in de buurt bevond, krulde zijn lippen om zijn smerige vergeelde hoektanden te ontbloten.

Tom gilte. Zijn wereld verdronk in duisternis.